

Grafit a vakvezető kutya blogja 54.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

No kinek mit hozott a Mikulás? Mi kaptunk almát, meg játékot mert nagyon jók voltunk Bodzillával. A mi Téalapónk vitt a gazdinknak egy virgácsot csak, hogy a 2024-es évben jobban viselkedjen.

A múlt alkalommal arról meséltem nektek amikor társammá fogadtam „Szélvész kisasszonyt”. A mai részben arról írnék nektek, hogy milyen vicces esetek történtek meg velünk amikor hozzánk költözött.

Ahogy régebben beszámoltam arról, hogy az őszezokás alatt próbáltunk mi is a Bogival ezt azt tenni, ez Bodzával sem volt másképp. Kipróbálta ő is, hogy mettől-meddig tartanak a határok. 😊 A gazdi meg megtanította őt arra, hogy mi az, amit szabad tennie, mi az, amit nem ahogyan bennünket is.

Egyik emlékezetes történet amikor ide került másnap talált egy alsó polcon egy doboz tejet. Én láttam, hogy mit művel, de úgy voltam vele, hogy élveztem a jelenetet, eszemben sem volt beleavatkozni a dolgok menetébe. Gazdánk egyszer csak arra lett figyelmes, hogy valamiféle cuppogást hall.

Elindult a hang irányába, s ott találta Bodzát, amint lábával nyomkodja a tejes dobozt a földön, s közben nagy vidáman szürcsöli a tejet kifelé a dobozból. Természetesen rászólt, hogy ezt nem szabad, de azért én a szemem sarkából láttam, hogy magában jót mosolyog Bodza találékonyságán. A kisasszony nagyon gyakran megcsinálta azt is, hogy fogta a gazdi papucsát, s kísétált vele a kertbe, s lerakta valahol.

Szegény gazdám meg kereshette kedvére. Sokszor igen rossz állapotban kerültek vissza, így aztán Bodzi meg lett arra tanítva, hogy ha visszaadja, akkor kap egy jutit, s ezek után már azt élvezte, ha a gazdám kezébe nyomhat bármit amit leejt a földre, így a gazdi is jól jár, hogy épségben maradnak a cuccai, s Bodzi is, aki meg boldogabb lesz egy falattal. Ha munkaruha van rajta, azaz hám, akkor nem csinálja, hisz tudja, hogy akkor nem szabad, csak, ha „civilben” van. A mai napig ha pl a gazdi leejt egy kupakot, vagy a hajgumiját, fél pár zokniját, stb, Bodza már szalad is, hogy ezzel is segítsen neki. Az első napok egyikén mikor ide került gazdám épp főzni kezdett nagy bőszen. Úgy volt, hogy rizs lesz a köret.

Én már láttam, hogy mi készül, de őszintén szólva minden ilyen kibontakozó kaland nagyon kedvemre volt, eszem ágában sem lett volna rászólni Bodzára, hogy ezt vagy azt nem szabad, úgy voltam vele, hogy majd lerendezik egymás között a dolgokat. Telefonon hívták a gazdánkat amikor Bodza kísétált a konyhába. Képzeljétek, hogy elcsente a zacsi rizst, s vitte ki a kertbe szétszórni. Imádott mindent kihurcolni.

A gazdánk meg befejezve a telefonbeszélgetést, besétált a konyhába, hogy akkor elkészíti a köretet... Igen ám, de hol a rizs? Elkezdte keresni, felkutatta a polcokat a szekrényben, a táskáját is, égre-földre kereste, hogy hol van, már abban is kételkedett, hogy elhozta-e a boltból. Én nagyon élveztem az egész jelenetet. Bodza meg nagy örömmel miután elvetette a rizst a kertben hozott egy darabot a

zacsiból, hogy nézd csak mit találtam, kapok érte jutit? Ilyen lány volt ez a Bodza, de gyorsan megtanulta ő is ahogyan mindenki más, hogy ilyeneket nem szabad csinálni. Egyszer ugyanez megtörtént a gyümölcs joghurttal, gazdinak sikerült vennie valami mangós ízesítésűt. Azt tudnotok kell, hogy imádja a mangós dolgokat.

Akkor is telefonált, a joghurt meg a pulton várta, hogy megegye valaki. El is lett fogyasztva, de nem a gazdi által. Aztán szépen egy gondos kutyához méltóan a szájába vette a tisztára nyalt joghurtos poharat, s odasétált a gazdánkhoz, s a kezébe nyomta, s várakozón nézett rá, hogy „Hol a falatom?”

Ennyit gondoltam nektek mára, legközelebb folytatom történetünket.

Jövő szerdán ugyanitt találkozhattok velem a [Napos Oldal Alapítvány Facebook](#) illetve [weboldalán](#).
Üdvözlettel: Majaligeti Grafit

